

AGNES
Školní časopis
ZŠ Anežky České,
Ústí nad Labem
Ročník 2021
Číslo 9

PRAVDA

Suit up! day | O pravdě a lži | Star Dance
Svět, který není | Podzimní učení a mnohem více

Obsah

- 3 Pravda zvítězí?
- 3 Agnes povýšila
- 4 Suit up! day
- 6 Pohádkové příběhy o
- 7 Svět, který není
- 10 Jen taková malá úvaha
- 10 Star Dance: Tančí celá škola
- 11 Co je pravda?
- 12 (NE)smyslná pravda
- 13 6.B se s Agnes učí německy
- 15 Opravdění a lži ve verších
- 16 Matrix
- 17 Podzimní učení

Agnes je latinsky Anežka.

Koncovka *-gnes* také odkazuje na řecké *gnósis* (poznání).

AGNES, školní časopis Základní školy Ústí nad Labem, Anežky České 702/17, p. o., vychází nepravidelně

Redakční rada:

Mgr. Kateřina Suchá

(sucha@zsanceske-ul.cz)

Mgr. Jan Musil

(musil@zsanceske-ul.cz)

Redakce si vyhrazuje možnost příspěvků podle potřeby krátit a upravovat.

Ve víně je pravda. A ve vodě zdraví.

Kdysi na gymnáziu jsme rozebírali v hodině českého jazyka všechna možná i nemožná přísloví. Od těch klasických jako *Bez práce nejsou koláče* nebo *Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá* jsme pokračovali k zahraničním. Tehdy jsem si oblíbil jedno arabské: *Prázdný džbán nejvíce duní*.

Další hodinu jsme měli dějepis, v němž byla tématem římská říše. A v ní se hovořilo latinsky, přičemž právě latina se později stala jazykem celého středověkého vzdělaného světa, přinejmenším v Evropě. Náš pan profesor se tehdy ale od Římanů, jeho dějin, osobností a bitev odklonil zpátky k češtině. Bez varování, možná i trochu jako podpásovku nás zasypal větami!

Na tabuli se vršila prapodivná, tajemná slova, o nichž jsme zatím neměli nejmenší tušení. Ti mezi námi, kteří už tehdy měli první díl Harryho Pottera přečtený, zkoušeli lovit v paměti nejkrkolomnější zaklínadla a kouzla a ověřovali tak, zda některé ze slov na tabuli není kouzelnou formulí, která by pomohla nechat ta ostatní slova zmizet.

Ne, ani vyslovení—s patřičnou kouzelnickou tajemností—věty z tabule „*Inter arma silent Musae!*“ a mávnutí propiskou nefungovalo. Slova přibývala. A pak, po pár minutách, byla tabule už úplně plná. Hleděli jsme na to s otevřenými ústy a čekali, odkud to přijde. Přišlo to nečekaně—od spolužačky. Ta zvedla ruku a povídá: „Pane profesore, sice tomu úplně nerozumím, ale tamhle ve větě *Repetitio mater studiorum* znamená *mater* matka?“

A tak jsme se na tabuli začali prodírat slovy, která jsme odněkud znali nebo nám byla povědomá. Nakonec jsme s pomocí slovníku a pana profesora vyluštili všechno.

Poslední větou bylo známé rčení *In vino veritas*, tedy **Ve víně je pravda**, které ovšem pan profesor doplnil dovětkem *et in aqua sanitas*. Voda? Cože? Kdyby ve vodě bylo zdraví, tak ji přeci pijeme všichni, ne?

Ukázalo se (a dodnes to platí), že mít přístup k vodě a tím ke zdraví je leckde na světě mnohem složitější, než by se mohlo zdát. V příštím čísle najdete článek, který se vodě, zdraví a dostupnosti obojího bude věnovat.

Pan profesor nám tehdy latinu trochu více přiblížil, takže už jsme nemuseli chtít u každého rčení vyčarovat přinejmenším sedmihlavého draka, ale některé myšlenky z hodiny dějepisu před mnoha lety se mi v hlavě usadily a neopustily ji. Musím tak velmi často—a obzvláště v poslední době—přemýšlet o tom, kde že leží ta pravda? A stačí nám voda k tomu, abychom byli zdraví? Kapka? Dvě? Anebo se máme vodou úplně obklopit? A máme dost obojího: vody i pravdy?

O hledání pravdy je listopadové číslo. Přejeme vám, ať ji nacházíte co možná nejčastěji!

π

PS: Během luštění latinských vět nedošlo k poškození žádné magické formule, vzplanutí duhového ohně, ani nebylo ublíženo žádnému kouzelnému tvorů. Mírné zahřátí ovzduší ve třídě bylo způsobeno pouze nakupením nadměrných myšlenkových proudů soustředěných směrem k tabuli. Dodnes je uprostřed taková malá černější tečka v místě, kde bylo slovo *veritas*. Za to se následujícím generacím omlouváme.

PPS: Černobílé kresby v tomto čísle jsou optické klamy autorů z 9. A a 9. B—děkujeme!

Pravda vítězí?

Pan Prezident Masaryk řekl „Pravda zvítězí“. Je tomu však skutečně tak?

Abychom se dané otázce mohli věnovat, musíme se nejdřív zamyslet nad tím, co pravda je. Lidé se odjakživa přeli o to, kde leží pravda. Každý si stojí za svým. Pravda je něco zcela subjektivního. K tomu, co považujeme za „pravdu“, nás ovlivňuje hned několik faktorů. Naše okolí, rodina, média-prakticky vše, co nějak zasahuje do našeho života. Proto bychom se měli vždy zeptat na názor třetí, objektivní, nezaujaté strany. Protikladem pravdy je lež. Chceme-li se věnovat původní otázce měli bychom se věnovat i otázce: „Co je lež?“.

Lhát se nevyplácí. Lež má krátké nohy. Kdo lže, ten krade a do pekla se hrabe. Od lhaní jsme byli odjakživa odrazováni jak lidovou moudrostí, tak v minulosti i vírou. I přesto každý občas zalže. Ne vždy však lžeme pro vlastní zisk. Jsou tu i lži z lásky, milosrdné lži, občas prostě jenom chceme zatajit něco, co by dané osobě mohlo ublížit. Je tedy lež vždy špatná? Ano, je. Jakmile někdo na lež přijde ztratí, v nás důvěru, kterou už nikdy nemusíme získat zpět. Pak jsou tu lži pro vlastní zisk, které jsou čistým aktem sobeckosti.

Vítězí tedy pravda? U lží—jak velkých, tak malých — pravda ne vždy vyplave na světlo. Nejspíš každý někdy zalhal a asi i zalže. Důležité je však nelhat našim nejbližším a místo pokusu o útěk, kterým lež často bývá, se společně problému postavit. A když už tedy chceme lež říct, pečlivě se zamysleme, jestli nám to za to skutečně stojí.

Matěj M. Hanauer, 9.A

Agnes povýšila

Na konci listopadu se v Brně sešla spousta papíru a nad ní se radila spousta lidí. Vyhlašovaly se výsledky kola soutěže školních časopisů.

Agnes se jako vítěz Ústeckého kraje umístila letos na výborném, 7. místě mezi časopisy ze základních škol a dokonce získala 2. místo v soutěži obálek, nebo chcete-li titulních stránek.

„Nesmírně nás těší, že se náš-váš časopis dokázal v dalším ročníku posunout o pár příček blíže stupni vítězů,“ dodávají k výsledkům redakční otec a matka Agnes a pokračují: „Budeme s Agnes pracovat dál, abychom třeba jednou mohli domů, na Anežku, dovést opravdovou *bednu*.“

— • — & π

ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU

SUIT UP! day

Tradice se mají dodržovat, a proto jsme i letos navázali na velmi oblíbenou akci **Suit up day**, která je zároveň i akcí mezinárodního rozsahu. Po chodbách školy a ve třídách se to ve středu **10. listopadu** hemžilo gentlemany a lady.

Jsmo velice rádi, že se zapojili nejen žáci 1. stupně, ale i 2. stupně. Náš velký dík patří nejen vám, Anežčata, ale také všem pedagogickým pracovníkům, kteří vás motivovali a sami se do naší akce zapojili (moc jim to slušelo).

Porota neměla snadný úkol, všem to moc slušelo, kostýmy byly velice nápadité a pestré. Někomu mohlo zabrat i pár hodin, než oblečení sladil a vymyslel, jaký doplněk, líčení a tak dále, se k sobě hodí.

Na **1. stupni** hodnotily **Sofie Raková, Isabela Mazíni a Mgr. Jana Tripesová.**

Na **2. stupni** byly děti hodnoceny následující porotou - **Elen Kozlová, Tomáš Řízek a Mgr. Šárka Holubová.**

Předmětem hodnocení bylo nevšední oblečení, společenská obuv či doplňky. Chlapci zvolili klobouky a elegantní čepice, děvčata si pohrála i s účesy, a u některých dívek se objevilo příjemné líčení, které podtrhovalo celý outfit.

Než si níže přečtete výsledky, který pár za třídu byl nejelegantnější, je třeba zmínit a pochválit třídu (za 2. stupeň), která měla nejvíce účastníků této akce a měla spoustu nápaditých kostýmů – **7. B.**

Kvůli nepříjemné covidové situaci, která nastala, se některé třídy bohužel nemohly účastnit naživo, proto jsme pro ně operativně vymysleli účast na dálku. Této příležitosti využili jen jedinci z 3.A, 4.B, 5.A, 6.C. Děkujeme vám! I z vás jsme volili vítěze.

NEJELEGANTNĚJŠÍMI PÁRY JEDNOTLIVÝCH TŘÍD JSOU

1.A Emma Marie Lissi a Jaromír Rychtr

1.B Viktorie Berkyová a Dominik Vlček

1.C Viktorie Bartušková a Jiří Hamšík

2.A Silvie Šnoblová a Adam Buzo

2.B Maya Melysa Dobrisan a Patrik Bašník

2.C Nikol Janoušová a Jan Navrátil

2.D Daria Mihaela Petrasec a Martin Rmoutil

3.A Anna Ipserová

4.A Sofie Raková a Vojtěch Vít

4.B Laura Skálová a Jan Černý

4.C Alice Hrudková a Sebastian Kompuš

5.A Adéla Petrasecová

5.B Valerie Rudová a Ondřej Novák

5.C Klára Košťálová a Jan Eduard Cepoušek

6.B Nikola Pankratjeva a Samuel Taborschi

6.C Eliška Kovaříková

7.A Elizabeth Prušáková a Matěj Marek

7.B Kristýna Horváthová a Alexander Mirga

7.C Veronika Marešová a Vojta Stibinger

8.A Markéta Maršínská a Jakub Gašparyk

8.B Tereza Kopecká a Kryštof Javůrek

8.C Jitka Joniová a Janis Hejroský

9.A Barbora Přechová a Marek Hrouda

9.B Karolína Kunová a Josef Petrasec

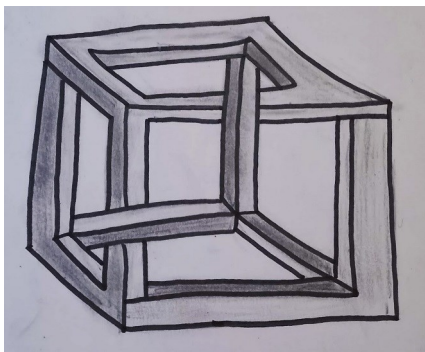

Tento den ale nebyl jen o samotném oblečení v gala. V mnoha třídách se odehrávaly hodiny slušného chování, jinde se tvořily návrhy elegantního oblečení jako v módních salónech, a někde se dokonce i tančilo.

Děkujeme Vám všem za účast!
Vaše RADA DĚTÍ

Pohádkové příběhy o pravdě a lži

„Stále jenom lžu a jsem zlá, chci být jiná,“ povzdychla si lež. „Říkám pravdu a žádnou lež, už mě to moc nebaví,“ povzdychla si pravda. A najednou ... změnilo se to. Z pravdy byla lež a naopak. „Co se to děje?“ Řekla lež. „Proč jsem najednou pravda a ona lež?“ „Asi jsme obě myslely na to stejné,“ řekly obě. „Musíme zase myslet na to stejné, aby se to zase vrátilo do původního stavu.“ Obě se o to tedy pokusily, naštěstí se to splnilo a obě opět byly, to co vždy a už to nikdy nechtěly měnit. Z toho plyne ponaučení: „Vždy říkej pravdu a lež nech být!“

MARKÉTA BISCHOFFIOVÁ, 5. C

Jednou byly dva kouzelné lesy. V jednom převládala pravda a ve druhém lež. V kouzelném lese, kde vládla pravda bydlela lištička Rozárka. Byla moc chytrá a šikovná, pomáhala všem, když si někdo nevěděl s něčím rady. Ve druhém lese, kde vládla lež bydlel vlk Uličník a ten zlobil, nepomáhal a dělal jen to, co neměl.

Jednoho dne se Rozárka rozhodla, že se projde až na konec lesa. Uličníka napadlo to samé, tak se potkali na místě, kde se oba lesy spojují. Rozárka nikdy na konci lesa nebyla, a tak zjistila, že ten druhý les je tmavý, strašidelný a prostě jiný, než ten jejich. Uličník se taky divil, jak jsou jejich lesy odlišné. Začali si spolu povídat a zjistili, že i oni jsou odlišní. Rozárka se Uličníka zeptala: „Nevíš, proč je ten váš les tak tmavý?“ Uličník jí odpověděl: „A proč je ten váš tak hezký?“ No a tak podobně spolu mluvili až do tmy, nakonec se z nich stali ti nejlepší kamarádi.

KLEMENTINA NÝVLTOVÁ, 5. C

Byly jednou dva počítače, jeden šířil falešné informace a druhý pravdivé. Lidem se víc líbil ten, který lhál, protože ty jeho zprávy byly mnohem víc zajímavé. Pravdomluvný počítač zkusil lidem říct, že ten druhý lže, ale nikdo mu nevěřil a všichni ho ignorovali. Trvalo to dlouho, ale pak si naštěstí jeden člověk uvědomil, jak to je a prolhaný počítač rozbil. A od té doby už žádný počítač nelže, lžou jen lidé.

EDUARD CEPOUŠEK, 5. C

V dávných dobách žila jedna krásná princezna a jmenovala se Róza. Jejími nejlepšími kamarády děti z vesnice Terka a Matěj, s kterými si hrála snad každý den. Jenže pak za pár let děti vyrostly a tatínek Rózy jí nařídil, aby si vzala prince. A tak byla svatba, ale po hned po ní Róza zjistila, že její manžel lže. Všude kam přišel, tak říkal: „Nemám žádnou ženu a kdybych náhodou nějakou měl, tak bych ji nenáviděl.“ Když to Róza slyšela, tak se rozbředla a pak utekla za Terkou a Matějem. „Ach jo, můj manžel lže a já už to taky nevydržím, musím mu říct, že ho nemiluju.“

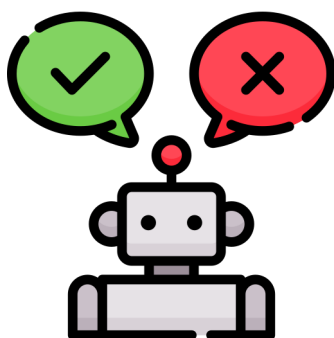
Matěj ji na to odpověděl: „To máš pravdu, měla bys to udělat.“ Nakonec to dopadlo tak, že se Róza rozvedla, ale má to snad šťastný konec. Líbí se totiž Matějovi, který to však nechce přiznat, on se jí také líbí a naopak ona lhát nechce. Takže jim držíme palce, ať si řeknou pravdu a je z nich šťastný pár.

BARBORA LEKEŠOVÁ, 5. C

Budu vám vyprávět příběh, ve kterém se objeví pravda a lež. Byl jednou jeden malý krásný domeček, v tom domečku žily dvě děti – holka a kluk. Neměli se příliš rádi, ale jeden o druhého pečoval. Jednoho bouřlivého dne se rozhádali, protože holčička říkala pravdu a chlapeček lež. Z dívky se stal anděl a z chlapce čert. A od té doby jsou andělé a čerti nepřátelé, protože čerti lžou a andělé říkají pravdu.

TEREZA BENEŠOVÁ, 5. C

Bylo nebyl, tedy spíš bylo, protože kdyby nebylo, nebylo by co vyprávět. Byla dvě království, fialkové a liliové. Ve fialkovém žila princezna Markétka, které šla za kmotru Lež. V liliovém zase žila princezna Karolína, která měla za kmotru Pravdu. Možná i proto se obě princezny neustále o něčem dohadovaly, kdykoliv se někde potkaly a neměly se rády. A pak se Karolínce narodila sestřička Lucinka a kmotřičky Lež a Pravda se nemohly dohodnout, která je teď na řadě, aby přišla na křtiny, nakonec se domluvily, že přijdou obě, ale protože lež má krátké nohy a daleko nedorazí, tak Pravda zvítězila a z princezen se staly ty nejlepší kamarádky.

Bylo nebylo v mezgalaktické budoucnosti, daleko předaleko od planety Země, dva asteroidy, které spolu stále závodily. Jeden z nich si koupil na čerpací stanici nápoj, který zrychluje a hned ho také použil a samozřejmě závod vyhrál. To rozhodně nebylo fair-play, a proto byl pro všechny další závody diskvalifikován. Podvod se podobně jako lež prostě nevyplácí.

KLÁRA KOŠTÁLOVÁ, 5. C

JAKUB CYNIBULK, 5. C

Pomocné tlapky ve 3.B

V úterý 16. 11. navštívila naši 3.B paní učitelka Vaněčková se svými psími pomocníky. Jednalo se o její vlastní dva pejsky, kteří jsou vycvičení pro canisterapii.

Canisterapie neboli léčba za pomoci psa především rozvíjí hrubou a jemnou motoriku, ale také člověk podněcuje k pohybu a má velký vliv na psychiku a duševní pohodu. Vše jsme si ve třídě vyzkoušeli a opravdu tam vládla skvělá atmosféra a dost jsme se nasmáli.

Paní učitelka nám také vyprávěla o tom, jak o psa správně pečovat, čím ho krmit, ale hlavně, jak se k pejskům bezpečně chovat. Vyzkoušeli jsme si i to, jak se má člověk zachovat, když se dostane do kontaktu se zlým a nebezpečným psem.

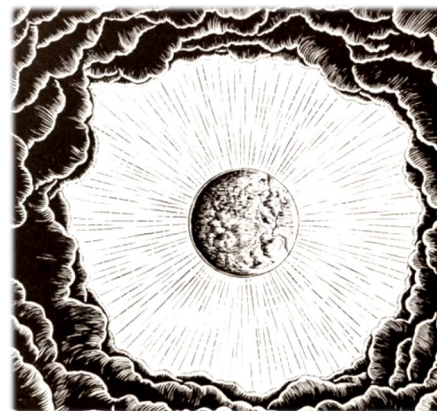
V době návštěvy paní učitelky neměli někteří žáci možnost být kvůli karanténě ve třídě s námi, a proto jsme celou hodinu přenášeli přes Teams, aby si povídání užili opravdu všichni. Myslím, že si každý odnesl důležité poznatky a hodina ve společnosti psích kamarádů byla opravdu skvělá! Moc tímto děkujeme paní učitelce za ochotu a těším se, až budeme mít možnost opět vidět její čtyřnohé kamarády.

Za 3.B paní učitelka Zuzana Vajšarová

Svět, který není

Před mnoha desítkami let napsal americký spisovatel, Frank Tashlin, knihu pro děti (a možná i pro dospělé) o světě, který přestal být. Poněvadž se k němu lidé začali chovat naprosto příšerně. Kdybyste tu knížku hledali v knihovně, fakt se jmenuje *Svět, který není*. Naši osmáci si takový svět zkusili představit v hodině českého jazyka: jejich svět se přeměnil do muzea voskových figurín!

- • -

Jednoho dne jsem si od jednoho pána na ulici koupil čaj. Večer jsem ho vypil, byl moc dobrý, ale cítil jsem se po něm nějak divně, tak jsem si šel raději hned lehnout. Ve 24:00 jsem se probudil v muzeu voskových figurín v Londýně. Hrozně jsem se vylekal, ale moc jsem si neuvědomoval, že mě asi někdo unesl, spíš jsem byl v úžasu, protože jsem tu nikdy nebyl. Ocítl jsem se v oddělení celebrit, ale než jsem se tu stačil pořádně rozhlédnout, tak jsem znovu usnul. Proudil mě Justin Bieber. Zeptal jsem se ho, jestli se mi nezdá, on mě štípnul, to jsem teda určitě cítil, takže se mi nezdál. Byl jsem rád, ale zároveň jsem měl i trochu strach, protože co kdyby ožili všechny voskové figuríny, to by mohlo být i nebezpečné, protože tu byly například i Vikingové, piráti ale také kanibalové, no možná i Mozart by třeba něčím překvapil.

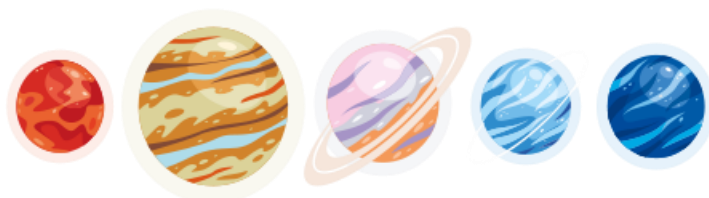
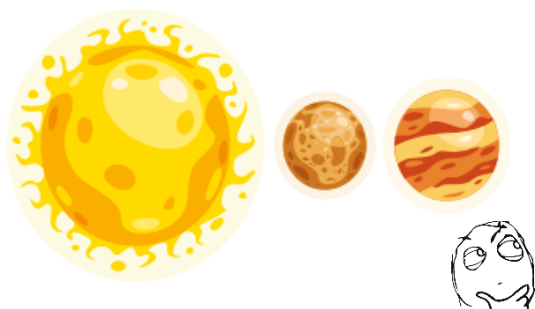
S Justinem jsi si docela dobře rozuměli, řekl mi, že mu pozítří vyjde nová písnička a pak jsme se spolu šli projít po muzeu. Najednou jsem uslyšel nějaký divný zvuk, jako kdyby mluvil nějaký neandrtálec ... za námi stál kanibal. Lekli jsme se my i on, všichni tři jsme začali křičet a já s Justinem utíkat, kanibal nám byl samozřejmě v patách. Doběhli jsme do oddělení dinosaurů, schovali jsme se za T-rexe, ale on se najednou pohnul a začal také utíkat, probouřal všechny zdi a zničil podlahu. V tu chvíli mě na-

padlo, že bych raději zmizet, protože kdyby mě tu někdo viděl, mohl bych mít pořádný problém. Jenže, jak byla ta podlaha rozbitá, tak jsem skrz ni propadl a znovu jsem usnul. Probudil jsem se u sebe doma v posteli a na nočním stolku jsem našel papír se vzkazem: „Děkuji za hezký večer, Justin Bieber.“

Okamžitě jsem se vydal ven za tím pánem, od kterého jsem měl čaj a zeptal se ho, proč ho prodává a on mi na to odpověděl toto: „Někteří lidé musí vidět kouzla.“ Zkoušel jsem nad tím přemýšlet, ale na nic převratného jsem nepřišel.

RADIM NECHYBA, 8. A

V pátek večer jsem šla do práce, tak jako kdykoliv jindy, ale tentokrát to bylo jiné. Přivezli nám nové voskové figuríny – Oslíka ze Shreka a Elvise Presleyho, vypadali jako skuteční. Musela jsem jít zamknout dveře a najednou se ozvala rána. Rozběhla jsem se zpět k hlavní síni, ale nové figuríny byly pryč, zděsila jsem se. Figuríny totiž ožily. Byla jsem v šoku. Figurína Oslíka začala zpívat a Elvis se k ní přidal. „Sakra, oba si mě všimli.“ Přišli blíž a zeptali se mě: „Co jsi zač?“ Odpověděla jsem jim, že jsem noční hlídač. Elvis na mě koukal jako na obrázek. Nějak extra mi to nevadilo, už od malička jsem milovala jeho písničky a teď jsem měla možnost ho vidět naživo, i když byl z vosku. Šel ke mně blíž a zeptal se

mě, jak se jmenuji. „Marie,“ odpověděla jsem. „Krásné jméno, nezajdeme na večeři?“ Trochu jsem se začervenala a odpověděla: „Ano, tedy můžeme.“ A tak jsem si dala večeři s Elvisem. „Teda mami, to muselo být úžasné.“ Tuhle pohádku mám moc ráda a mamka ji tak krásně vypráví, jak kdyby ten večer s Elvisem opravdu zažila.

LUCIE PAJDIÁKOVÁ, 8. A

Jednoho dne jsme měli s kamarády domluvený výlet do muzea voskových figurín. Všichni jsme se moc těšili, sraz byl u hlavního vchodu do muzea a pak jsme se společně vydali k pokladně koupit lístky. V muzeu jsme se připojili ke komentované prohlídce a kousek po kousku procházeli jednotlivé místnosti. Bylo tam mnoho zajímavých figurín. K vidění byl třeba Jack Sparrow, Kapitán Amerika, Šmoulové a mnoho dalších. Když prohlídka skončila, tak jsme se rozhodli projít si to ještě jednou znovu, asi v páté místnosti nám začalo být divné, že najednou nikde není ani noha. A pak nám došlo, že nikdo z nás vlastně neví, v kolik hodin se muzeum zavírá.

Teď si asi říkáte, ale vždyť se muzeum před zavřením kontroluje. To sice ano, ale naše skupinka šla zrovna v tu chvíli na WC, takže nás tu zavřeli. Chvíli jsme přemýšleli, jak se dostat ven, ale nic nás nenapadlo. A najednou jsme uslyšeli nějaké zvuky. Docela jsme se lekli a šli se tam podívat. V hlavní hale jsme uviděli, jak tam mají voskové figuríny párty. Dost nás to překvapilo, proto jsme se raději schovali v šatně, kde jsme se cítili v bezpečí. Vůbec jsme tomu, co se stalo, nechtěli uvěřit a debatovali jsme o tom tak dlouho,

až jsme usnuli. Ráno nás vzbudila uklízečka, hodně křičela, okamžitě nás z muzea vykazala. Celí rozespalí jsme se zvedli a šli na autobus. Na zastávce se se všichni rozloučili a nejspíš každému z nás vrtalo v hlavě, co se tu noc v muzeu vlastně stalo.

TEREZA ČAPKOVÁ, 8. A

Včera večer se mi přihodilo něco, čemu nikdo neuvěří. Šla jsem s rodinou do muzea voskových figurín. Vše bylo zpočátku v pořádku, ale pak jsem se ocitla úplně sama v místnosti. Stála jsem sama mezi figurínami, které se na mě děsivě dívali. Měla jsem veliký strach a mobilní telefon zůstal v šatně v mém batohu. Najednou na mě začal někdo mluvit, když jsem

se otočila, tak tak stála malá holčička a říkala: „Budeš tu chvíli s námi?“ Vůbec jsem nevěděla, co bych jí na to měla odpovědět, a tak jsem řekla: „Dobře, ale jen pod podmínkou, že si mi tu nic zlého nestane.“ Doufala jsem, že mi třeba nějak pomůže, ale v tu chvíli přišla další postava. By to kluk, který vypadal smutně. „Neboj se mě, chci se s tebou jen seznámit.“ Tak jsme se seznámili a přitom mi prozradil, že on a ta dívka jsou jediné figuríny, které mi určitě neublíží, u

těch ostatních to prý tak jisté není. Snažili se mi pomoci, ale stejně jsme nenašli cestu ven. Postupně začaly ožívat další figuríny, což mě vyděsilo. Najednou se vše jakoby zastavilo, jako kdyby někdo stopnul čas. A v tu chvíli jsem se vzbudila. Byl to jen sen a já byla ráda, že to tak dopadlo. Těžko říct, co by se stalo, kdyby to nebyl sen.

VERONIKA CIDLINOVÁ, 8. A

Jen taková malá úvaha

PRAVDA NEBO LEŽ???

Každý říká, že lhát se nemá, že se má říkat pravda. Ale všichni častěji lžou, než říkají pravdu. Podle mě je lepší pravda, ale někdy se lhát prostě musí, protože by něco mohlo dopadnout i špatně. Mnoho lidí bojuje za pravdu, někdy se jim daří, avšak i oni častou lžou, ať už schválně, nebo si to jen neuvědomují. Lhát by se mělo asi jen v některých případech, kdy to jinak nejde, protože když nebudeme říkat pravdu, mohl by z toho vzniknout hodně velký problém.

KARLA LOKŠANOVÁ, 8. A

PRAVDA A LÁSKA PROTI LŽI A NENÁVISTI

Už od pradávna tu je – kladná i záporná strana, neboli láska a nenávist. Každý člověk má v sobě kousek zla a také kousek dobra. Jen mám poslední dobou pocit, že na naší planetě je čím dál méně lidí, kteří by pomohli ostatním, kteří jsou v nouzi. To vnímám jako špatné. Neříkám, že není dobré mít v sobě trochu té nenávisti a občas prostě musíte někomu říct ne, protože jinak by si na vás každý dovolil. Základ však je říkat pravdu. Ano vím, asi každý z vás alespoň jednou v životě zalhal nebo

zalže, ale pokud v tom budete pokračovat, tak co z vás asi tak za pár let bude? Lháři!!! Nikdo vám nebude věřit.

LUCIE PAJDIÁKOVÁ, 8. A

O PRAVDĚ

Jak asi všichni víte, na světě existují lidé, kteří vám dokážou lhát přímo do očí, ale také jsou tu ti, co vám vždy řeknou pravdu a jsou vždy upřímní. Ani nevím proč, ale většinou lidé, co říkají pravdu ... občas se jim prostě nevěří. A naopak většinou všichni celkem snadno uvěří lži.

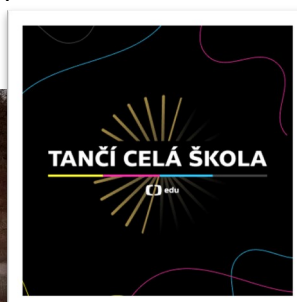
Lhát se nevyplácí. A určitě platí přísloví „Lež má krátké nohy a daleko nedorazí.“ Vždy se to totiž nějak provalí nebo, jak by řekla moje babička: „Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.“ Určitě je lepší říkat pravdu, než lhát. Díky tomu totiž můžete ztratit u svých kamarádů důvěru nebo i je samotné. I když se někdy bojíte říct pravdu, tak ji raději řekněte, než aby vás ostatní měli za lháře. Zkrátka: „Říkejte vždy pravdu.“

TEREZA ČAPKOVÁ, 8. A

Star Dance: Tančí celá škola

Poslední listopadový den se celý druhý stupeň rozvlnil v rytmu důvěrně známé hudby, kterou doplnily kroky choreografie, kterou pro školy napříč Českem připravily hvězdy tanečního pořadu z České televize. Výsledné video bude určitě viset na YouTube kanálu naší školy. Hlavně si ale budeme držet palce v soutěži na webu <https://edu.ceskatelivize.cz/vybrane-kapitoly/tanci-cela-skola> Poděkování patří všem tělocvikářům za nacvičení choreografie s žáky II. stupně!

π

Co je to pravda?

Pojďme nad tím společně přemýšlet.

Nejdříve si zkuste představit, že jste se ocitli ve středověku. Žádná auta, už vůbec ne letadla, zmizel hluk, řeky jsou čisté, elektřinu neznáte, neexistuje integrovaný systém, je nedostatek léků, vysoká úmrtnost a téměř nulová vzdělanost. Jak přežijete? Kde získáte informace? Co třeba zajít do kostela, možná potkáte některou z V.I.P. osobností = kněze, nebo snad dokonce jednoho muže, o kterém bylo známo, že když byl mladý, tak měl rád pivo a dobrý humor. Představoval si, že když bude knězem, stane se váženým. S touto představou začal studovat na Karlově univerzitě, jenže čím víc poznával Bibli, tím víc viděl rozdíl mezi běžným životem a tím, co kněží kážou v kostelech. Takový kněz by měl žít podle toho, co své věřící učí, měl by být

pro druhé dobrým příkladem. Proto se rozhodl, že to změní, začal kázat v Betlémské kapli, na jeho kázání se doslova stály fronty. Lidé ho měli moc rádi a poslouchali ho, protože mluvil tak, že tomu každý rozuměl. Ve svých kázáních používal příklady z běžného života. Byl znám jako velký reformátor, veřejně vystupoval proti prodeji odpustků, byl velkým kritikem církve a její představy o pravdě, měl odvahu jít proti proudu a za své názory byl poslán k církevnímu soudu do Kostnice. Ten ho prohlásil za kacíře = odpadlíka od pravé církve, v té době je mučili a upalovali. Byl zbaven svého kněžství a rituálně proklet. Ještě na hranici dostal možnost své názory odvolat, to ale odmítl. Pak byla hranice zapálena, vše, co z něj zbylo, katovi pomocníci druhého dne naložili a vysypali do řeky Rýn, aby tak po něm nezbyla ani hmotná památka, v Českých zemích se na něj však nezapomnělo. K jeho odkazu se dodnes hlásí mnoho lidí.

Už jste asi pochopili, že naše „celebrita“ byla milovníkem Boží pravdy, pravdu učil, pravdu žil a pro pravdu zemřel. Učil, že PRAVDU můžeme poznávat skrze SMYSLY, ROZUM, BIBLI. Co platilo tehdy, platí i dnes :)

1) Zkuste vždy naslouchat druhým, snažte se vše kolem sebe vidět pravdivě – pravdivé je to, co poznávám **smysly**. Je to pravda, protože je vidět, mohu si na ni sáhnout, mohu ji cítit, slyšet, mohu ji ochutnat.

2) Neodsuzujte druhé, nejste schopni vidět, co se komu honí hlavou (**rozum**). Pravdivé je to, co poznávám svým rozumem.

3) Držte se ideálů, které dávají každodennímu životu smysl (**víra**). Pravdivé je to, čemu věřím.

Svým učením, osudem i ohlasem přispěl k tomu, že PRAVDA hrála v českých dějinách význačnou roli, podobně jako heslo „pravda vítězí,“ které najdete na standardě = prezidentské vlajce, jež je spojená s osobou prezidenta naší republiky a patří mezi státní symboly. To heslo je velmi staré, známé již ve starověku z příběhu o tom, jak perský král Dareios vyhlásil řečnickou soutěž o nejlepší odpověď na

otázku, co je na světě nejmocnější, velmi často je však také spojováno s naším tajemným...mistrem JH, protože i on věřil, že pravda trvá a sílí navěky, žije a vítězí.

Co z toho vyplývá?

Každý z nás má trochu jiný život. Jsou tu různé možnosti, různé podmínky. Ve svém životě můžeme upřednostňovat jiné hodnoty, ale to neznamená, že by PRAVDA jako hodnota života přestala být důležitá. Na PRAVDĚ je založená kvalita vztahu k sobě samému a také všechny vztahy mezi lidmi. Život každého z nás může mít hodnotu i bez bohatství a majetku. Důležité je, čím ho naplníme. A zda pravda zvítězí? To záleží i na tobě.

(Jan Hus byl římskokatolický kněz, český středověký náboženský myslitel, vysokoškolský pedagog, reformátor a kazatel).

(Ne) smyslná pravda

Tma. Je to možné? Uprostřed přednášky jsem jen mrknul a svět zmizel! Moment. Uklidni se. Nádech, počítej do pěti. Jedna, dva, tři...čtyři...pět. A výdech. Tak jo. Žiješ a to je důležitý.

Dobře, první věc víš—je tu tma. Pamatuješ na hodinu biologie na gymplu? Asi ve třetáku? Paní profesorka Zajícová tehdy říkala něco ve smyslu „*když je jeden smysl otupen, oslaben či trvale omezen, dojde postupně ke zbystření, prostě vylepšení ostatních smyslů*“. Jasně. Tak sice nic nevidím, ale ostatní smysly by měly pracovat na 120%, ne?

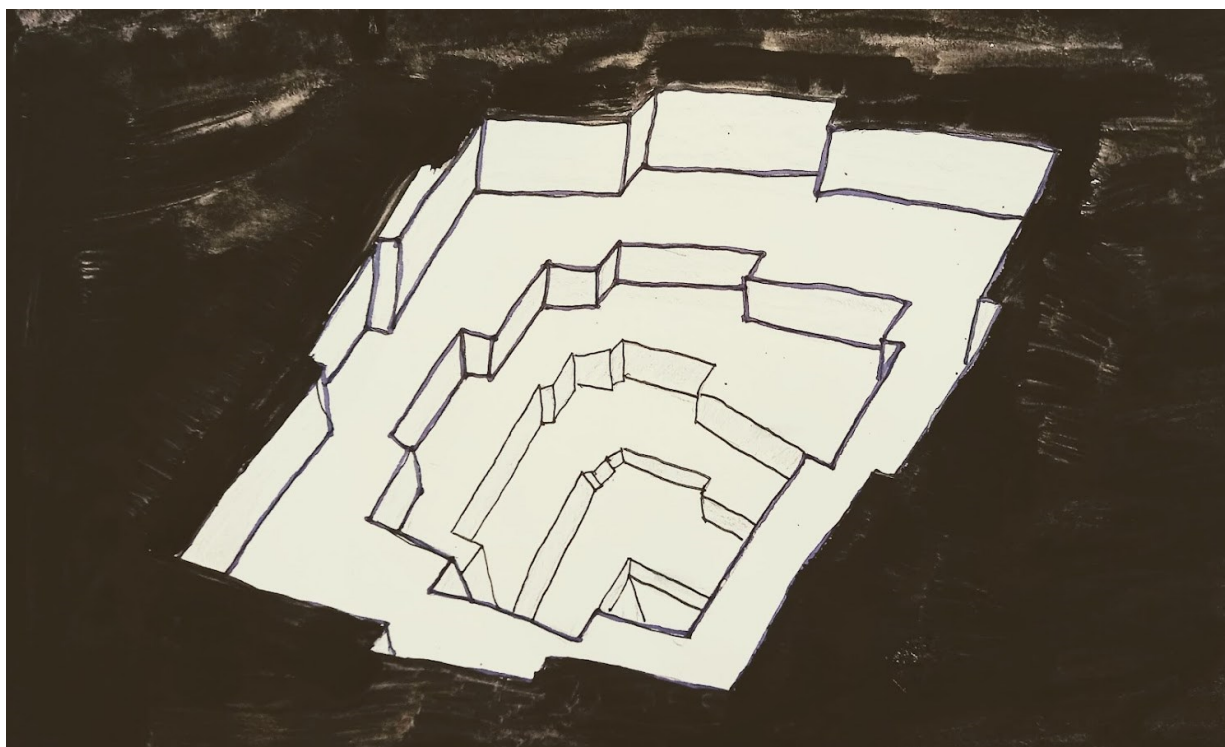
Začnem postupně. Takže—oči. Vidím něco? Postupně se prý oči tmě přizpůsobí. Jenže jak dlouho to tak může trvat? Mám pocit, že věčnost! Tamhle nahoře to vypadá, že je trochu šedo. Nebo aspoň trochu světlejší tma. Jo.

A něco tu bzučí! Nebo vrčí? No každopádně tu není ticho. Chvilku levému uchu trvalo, než se srovnalo s pravým, ale už naskočily do zvukovodů stejné zvuky. Takže teď jen poznat, co to je? Skoro jako bych byl uvnitř klubička vlny, do kterého zatíná drápky malé kotě, co si u hry s klubkem ještě vrní. Jak se tomuhle zvuku říká? ASMR? Ted' už chápu, že se to dětem líbí. Je to uklidňující a trochu, možná jen trošililinku návykové.

Počkat! Klubko? To bych měl rukama nahmatat něco měkkého, že jo?! Zkusíme to před očima. Šmátrám, šmátrám, ale nic tu není. Na kůži se mi zjezily chlupy, jak se najednou kolem prohnal výboj statické elektřiny. Nohama ale stojím určitě na něčem měkkém, možná i hebkém. Zuju si botu a zkusím opravdu nebesky měkké a nakupené vlnky. Hele, ona to fakt bude nějaká vlna. Že bych byl uvnitř svetru? He?

Jako poslední se vzpamatoval nos. Nasál zvláštní květinovou vůni, doplněnou o takovou zemitou, možná bych řekl i dřevěnou vůni. Dřevěná vlna? Ne, to je hloupost. **Nesmysl**. Ne, smysl. Vlastně smysly! Nechaly jste se zmást! **Kolego!** Proč by mi můj mozek říkal, že jsem jeho kolega? **Haló, slyšíte mě?!** Jasně, jen úplně přesně nevím, kde jsem a proč tu jsem. Jinak je všechno cajk. **Vy jste mi tu usnul uprostřed přednášky?!** Sakra, já si ustlal na vlastním svetru! Tak to mám tu zkoušku za měsíc spočítanou...

π

6.B se s Agnes učí německy: Richtig und falsch

Němčináři z 6.B opět sledují témata Agnes a zjistili, že tento měsíc, je tématem, co je správné a co je špatné. A protože se učí němčinu teprve 3 měsíce, začali se pít, jak se vlastně obě slova řeknou německy. Zjistili, že správně se řekne richtig a zapracovali i na výslovnosti – koncovka - IG se vyslovuje totiž jako – ICH. Celé slovo se tedy vysloví RICHTICH. Zkuste to také s nimi. Opakem slova richtig je falsch – kombinace souhlásek -SCH se vyslovuje jako – Š – tedy FALŠ. Tak si ho také řekněte 3 x nahlas. Umíte ho už?

A navíc obě slova ztvárnili podle své fantazie – v barvě Vánoc, v německých barvách, v barvách ročních období, skočte se na ně podívat na nástěnku vedle knihovny.

Mgr. Valerie Erbanová

Skutečnost, že se mnozí na internetu už napálili, není ojedinělá. Na webech, blozích, sociálních sítích, ale i prostřednictvím e-mailu se šíří poměrně hodně rádobý šokujících i pikantních zpráv.

Na první pohled jim uvěříte. Jejich cílem je přesvědčit vás o tzv.

vlastní pravdě. Máte začít pochybovat o vlastním názoru. Jak se dá tedy zjistit, co je správně a co je špatně?

Těchto několik rad vám může pro začátek pomoci:

1. AUTOR NEZNÁMÝ.

Pokud u zveřejněné informace není uvedený redaktor, nebo redakce, buďte na pozoru. Nemá žádný důvod, jejich jména tajit.

2. PROVOZOVATEL: NEZNÁMÝ

Na webu musí najít informace o provozovateli. Obvykle bývá v záložce „Kontakt“ nebo „O nás“, případně „Tiráž“. Pokud se provozovatel webu skrývá, je to podezřelý, tak se důvěryhodné médium nechová.

3. JEDNA PANÍ POVÍDALA...

Na internetu koluje spousta zajímavých a znepokojivých zpráv, které svádějí k dalšímu šíření. Často stojí na výpovědi jednoho člověka, který se snaží ostatním předat osobní zkušenost. V drtivé většině případů to není ale jeho vlastní zkušenost, nýbrž popis toho, co se přihodilo jeho známému, manželce kolegy, kamarádčině babičce apod.

Pokud se text neodkazuje na konkrétní osobu, a my tak nemáme možnost si u ní pravdivost informace ověřit, sdělení považujeme za nedůvěryhodné. Je velmi pravděpodobné, že se jedná o poplašnou zprávu (nazývanou také hoax), jejímž cílem bývá vyvolání strachu nebo vzteku ve čtenářích a pobavení autora. Hoax se poprvé objevil v červenci 2013. Šířil se zejména na sociální síti Facebook a po e-mailech. Policie po autorovi této poplašné zprávy pátrala.

Pro hoaxy je typické, že začínají tím, že autor předává dál informaci, kterou má údajně od známého, souseda. Je to podobné, jako když chce člověk pobavit společnost na příklad na oslavě narozenin vtipem či zajímavou historkou. Většinou začíná podobně: „Nedávno mi známý říkal ...“

4. ŠOK! HRŮZA! PANIKA! SDÍLEJTE!

Přitáhl vás ke čtení podobný titulek? Autor článku a provozovatel webu si spokojeně mnou ruce, o to jim přesně šlo. Přečtěte si text ještě jednou a položte si otázku, jestli je jeho cílem informovat, nebo vzbudit emoce. Pokud to druhé, tak se nabízí otázka – proč o to autor usiluje? Navíc, pokud by byl obsah pravdivý a informace skutečně tak třaskavá, pozornosti a šíření by neunikla i bez křiklavých titulků.

Nový příznak COVID-19: Pokud se objeví toto na vaší tváři, jednejte!

Je všeobecně známo, že hlavními příznaky koronavirus jsou suchý kašel a vysoké teploty. Vědci však objevili další příznak onemocnění COVID-19, který se na první pohled zdá jako banální, ale může být stejně nebezpečný.

Jde o barvu rtů, konkrétně zbarvení modře, které může znamenat pneumonii. Považuje se to za komplikaci závažných případů koronavirus, v důsledku čehož je nutné jít okamžitě do nemocnice. Může totiž docházet k otoku na jedné nebo obou stranách plic, na kterých se v dýchacích trubicích vytvoří vzduchové vaky. Ty se mohou zapálit a naplnit tekutinou.

Barva rtů

V případě, že jsou rty namodralé, dochází k nedostatečnému okysličení krve. Odborníci z Národní zdravotní služby v Británii upozorňují, že pacient s modrými pery by měl okamžitě podstoupit lékařské vyšetření a být hospitalizován v nemocnici.

Tak co myslíte, je to **richtig**, nebo **falsch**?

O pravdě a lži ve verších

Tohle tedy byla výzva! Napsat příběh není jednoduché, ale napsat básničku a ještě na takové téma? Mí páťáci se do toho ale pustili s vervou.

Mgr. Věra Waldsteinová & 5.A

Karina Fedyuk V.A

PRAVDA A LEŽ

Pepíček má pětku z testu,
smutný jde teď domů.
Už stačí jen přejít cestu,
plakat nemá komu.

Rozhodl se Pepíček,
že mamince zalže.
„Maminka to nezjistí,
říkal si on v hlavě.“

Zalhal tedy mamince,
že má z testu jedničku.
Maminka však zjistila,
že ji zalhal trošičku.

Pepíček teď nechodí ven,
musí se stále učit.
Dokud nespraví tu pětku,
bude se doma mučit.

Jennifer Canincová V.A

PRAVDA PROTI LŽI

Jednou přijde pravda ke lži,
potichu si šeptají.
Lež jí říká opak pravdy,
dohodnout se nechtějí.

Pravda zkouší na lži lest,
nenechá se však vyvést.

Lež na pravdu smutně kouká,
krátké nohy zdobí ji
a naše hrdá pravda v boji
opět zase vítězí.

Nikola Lanková V.A

PRAVDA A LEŽ

Lež: „Ahoj, já jsem lež.“

Pravda: „Já jsem pravda“

Lež: „Dáme soutěž.“

Pravda: „Proč?“

Lež: „Co, bojíš se?“

Pravda: „Nebojím.“

Lež: „OK. Kolik máš kamarádů?“

Pravda: „Já mám dvacet kamarádů.“

Lež: „A já mám třicet kamarádů.“

Pravda: „Nemáš.“

Lež: „OK, mám dvacet.“

Pravda: „Nelži, prosím, není to hezké.“

Lež: „OK, mám deset.“

Pravda: „No, konečně.“

Lež: „Promiň Pravdo, já nechci lhát, ale musím. Jsem totiž Lež.“

Matrix

Před více než dvaceti lety do kin vešel první díl trilogie o podivném světě, zápasu o svobodu a taky tak trochu o nás.

Jmenoval se Matrix.

Původní příběh nechme stranou, protože spoilovat takhle na začátku by asi nebylo úplně na místě a — třeba to budete chtít někdy vidět, že?

Nechci tu rozebírat jednotlivosti jako jméno hlavního hrdiny (pan Anderson a pak Neo), ale spíš celkový pohled.

Nevyhnou se jednomu spoileru: celý film je založený na souboji lidí a strojů. Stroje si vytvořily svůj vlastní svět, v němž drží lidi jako své otroky. Volně přeloženo: lidé jsou vězni *systému*, který jim vytvořily stroje.

Modrá, nebo červená?

Oproti skutečnému světu je Matrix oddělen dvěma barvami: zelenou pro svět strojů a modrou pro ten *skutečný*. Když se Neo ještě jako pan Anderson rozhoduje, jestli chce svět strojů opustit a poznat pravdu, nabídne mu jeho průvodce Morfeus pro tuto cestu dvě pilulky: červenou a modrou. Necháme stranou Neovo rozhodnutí, protože to pro nás není důležité. Zajímat nás bude právě onen okamžik volby.

Představte si, že by vám někdo nabídnul pilulku, skrze kterou byste mohli vždy a všude poznat pravdu. Mohli byste odhalit i tu nejmenší a sebenevinější lež! Tady se ale vkrádá jedna důležitá otázka.

Chcete znát vždycky pravdu?

Pravda navždy. Nebo ne?

Pravda se totiž v našem světě vídá méně často než lež. Ne nadarmo o pravdě (i lži) máme tolik přísloví a rčení.

Matrix se postupně s lidmi naučí žít. Dovedete si ale představit žít v naprosté pravdě? Jediná pilulka by nám zaručila, že vždy tu pravdu poznáme, takže v každém rozhovoru s lidmi kolem sebe byste poznali, když si o vás budou myslet něco jiného, než vám říkají. Nebo jako rozhodčí byste vždycky znal skutečnost, kdo koho zfauloval. Anebo policista by měl vždycky jasno, kdo mluví pravdu a kdo lže.

No a tady je to zajímavé: staly by se totiž dost pravděpodobně dvě věci.

Lidé ve vašem okolí by se od vás odtáhli, protože byste poznali jejich nepravdivé myšlenky a slova— ztratili byste blízké či kamarády. Anebo by se vás chtěl někdo zbavit, pokud by měl pocit, že ho ohrožujete svou znalostí pravdy.

A ta druhá, ta je mnohem zajímavější: co když by díky vám a vaší schopnosti vždycky pravdu poznat úplně, ale opravdu úplně ze

světa zmizela lež? Nadobro!

Jste připraveni? Kterou si vyberete? Červenou, nebo modrou...?

π

Podzimní učení

Podzimní krajina, spadané listí hrající všemi barvami a ještě občasné hřejivé sluneční paprsky nás nalákaly k závěrečnému projektovému dni, který se uskutečnil v naší třídě 3. B v úterý 23. 11. Podzimní tematika nás doprovázela po tři kalendářní měsíce a proto jsme si v tento den udělali formou soutěží, her a doplňování pracovních listů pod tímto ročním obdobím pomyslnou tečku. Třída se rozdělila samostatně do tří skupin, které měly za úkol plnit zadaná cvičení. Úkolem každé skupiny bylo úzce spolupracovat, radit si a pomáhat. Ne úplně pro všechny to byl však lehký úkol. Ztotožnit se s názorem druhých, dělalo některým občas problém. Každá skupina všechny úkoly ale nakonec zvládla a den nám utekl jako voda. Vítězem se stalo dívčí družstvo se zvoleným názvem „My holky“.

Mgr. Zuzana Vajsarová

